

tidenden jo ubvise. — Det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (A. Nielsen) var inde paa Malestrup-Banen. Han omtalte Viborg—Malestrup-Banen som et Smertens Barn. Jeg forstaaer det ikke, thi er nogen Sinde et Jærnbaneanlæg blevet begunstiget af Rigsdagen i dets Vedtagelse, er det Viborg—Malestrup-Banen. Andre maa selv bygge deres private Baner; her have de ganske vist ogsaa bygget den, men de have faaet en Forpagtningsafgift af Staten, der i Virkeligheden er en Rentegaranti for denne Bane, som vi have givet, vel vidende om, at vi skulde have Understud paa Driften, hvordan vi end bære os ad. Der er altsaa ingen Grund til her at tale om et Smertens Barn. Og det er der virkelig heller ingen Grund til at gøre lige over for Spørgsmaalet om Viborg Station, hvor der endnu stadig tales om at flytte. Regeringen har jo aldrig foreslaaet Viborg Station flyttet, men det er ærede Medlemmer her i Tinget, som have foreslaaet at flytte den, og som nu sige, at det er uretfærdigt, at den ikke bliver flyttet. Jeg har indtaget det Standpunkt, at jeg har sagt: ja, det henstiller jeg til Ingenens Afgørelse og — hvorfor? Det er for mig ikke et teknisk Spørgsmaal, thi jeg kan bruge begge Afgørelser, og jeg behøver ikke Flytning, men det er et økonomisk Spørgsmaal. Efter at Folketinget i sin Tid ved et Vædringsforslag bestemt havde udtalt sig for Flytning og Sagen som i Landstinget, indtog Landstinget ikke noget bestemt Standpunkt; det holdt ikke paa Ministeren, som den Gang holdt paa, at den ikke skulde flyttes, men Landstinget stemte alligevel Flytningen ud. Jeg tog altsaa ikke noget bestemt Standpunkt, men jeg sagde den Gang til de Herrer i Landstinget, at nu vilde Folketinget faa Bind i Sejlene, naar de erfarede, at det var en Uret, hvis Stationen ikke flyttedes. Den Gang sagde jeg: det er et finansielt Spørgsmaal, som Tingene maa afgøre netop af den Grund, at jeg kan tage imod begge Afgørelser, men man skal ikke tale om, at der begaaes en Uretfærdighed, fordi man ikke kan faa Viborg Station flyttet.

Heller ikke bør man tale om, at Viborg—Malestrup-Banen har lidt Uret. Det ærede Medlem mente, at naar man ikke vilde tage det fra et overlegent Standpunkt, men se med lidt god Vilje paa Forholdene, saa kunde man nok faa det ordnet. Maa det være mig tilladt at sige det ærede Medlem, at jeg altid ser med en god Vilje paa de Forretningsforhold, jeg har med at gøre, og jeg har haft det Spørgsmaal for, om ikke Viborg—Malestrup-Banens Tog kunde ordnes

paa en anden Maade, og det har været foreslaaet mig, at de skulde ordnes paa en anden og bedre Maade, men, vel at mærke, efter en anden Plan, som gik ud over Hobro—Løgstør-Banen. Der var nemlig foreslaaet mig en anden Plan, hvorefter Løgstør—Malestrup—Viborg-Banen blev Sidebanen og Malestrup—Hobro-Banen Hovedbane, og saa sagde jeg nej, thi det er vedtaget, at Løgstør—Hobro-Banen skal være Hovedbanen, og at Malestrup—Viborg-Banen skal være Sidebanen, og de ærede Medlemmer, som havde taget Del i Forhandlingerne i sin Tid, ville vide, at Sagen er vedtagen. Naar man vil gøre Viborg—Malestrup-Banen til Hovedbane, og det er det, man vil i Viborg, saa er det ikke vanskeligt at afgøre Spørgsmaalet, men ellers tror jeg ikke, det kan ordnes, uden at man indlægger et tredje Tog. Disse 7 Minutter, som det ærede Medlem taler om, men som, vel at mærke, ere 12, ere ikke saa lette at indordne; det kan kun ske ved, at man, i Stedet for at køre med Godstog, kører med Persontog, men det vil være mindre heldigt at gøre dette paa en Bane af denne Bestaaffenhed; jeg skal imidlertid være villig til at overveje dette Spørgsmaal. Jeg tror heller ikke, at det lader sig gøre ad den anden Vej, men jeg er naturligvis ikke berettiget til at gaa i Detailler, og det skal jeg heller ikke gøre her. Jeg tror ikke, der er andet at gøre, hvis man vil have en Ordning af Sagen, end at lægge et tredje Tog ind og køre med 3 Tog. Men, som jeg har udtalt ved Hobro—Løgstør-Banen og Viborg—Malestrup-Banen, saa skal det ogsaa være en lille Drift med 2 Tog. Men jeg har nok tænkt, at naar man var færdig med Banen, vilde man forlange den dreven som Hovedbane, og det er jeg sikker paa, at man vil blive ved med at kræve; men jeg tror ikke, at det er rigtigt at gaa ind derpaa. Jeg skal i øvrigt se velvillig paa Sagen. Men at Jærnbaneadministrationen, som dog forstaaer sig noget paa Toggangen, skulde være saa kort i sit Syn, at den ikke kan se, hvad det ærede Medlem kan se med et halvt Øje, tror jeg foreløbig ikke.

B. Solm: Jeg har for saa vidt nogen Grund til at være fornøjet med de Udtalelser, der fremkom baade fra den højt-ærede Minister og fra den ærede Ordfører, som jeg derefter maa antage, at Forholdet vil blive undersøgt, og at der vil blive givet Oplysninger derom. Jeg haaber, at det ikke skal være alt for længe, inden man kan erfare, hvem der har Skyld for dette Forhold, særlig for Redelpassernes Bedkommende, at Fridagen er berøvet dem, og at de i det